

Hensyn til dette Punkt. Det høie Thing har nylig i en anden Lov, som har været under Behandling her i to Sessjoner, nemlig Loven om Bygningsafgiften, netop værnet om det Princip, at man ikke i saadanne Love, burde gjøre Indgreb i den kommunale Bestatningsret, idet Thinget saavel i forrige Sessjon, som i denne, sørgede for, at den Bestemmelse, som var indkommen i Bygningsafgiftsloven, hvorefter den kommunale Afgift, Arealstatten, uden Kommunens Villie, kunde falde bort tilligemed Bygningsafgiften, blev udstemt. — Det er nptagtigt det selv samme saaledes nyligen anerkjendte Princip, som jeg her paa egne og øvrige Medforlagsstilleres Vegne søger at hævde. Jeg skal i denne Henseende ganske henholde mig til, hvad den ærede 2den Landsthingsmand for 9de Kreds anførte ved 1ste Behandling, men vil dog tilføie nogle enkelte Bemærkninger med Hensyn til de Grunde, som have været anførte for, at man kunde beholde en saadan Paragraf her i Loven. Det er i Øvrigt i og for sig noget besynderligt, at man, medens dette Lovforslag ellers er blevet indskrænket til alene at angaa de meget ringe lønede Underklasser af Hæren, i denne Paragraf har taget ogsaa de høiere Klasser med. Efter de Forhandlinger, jeg har hørt Leilighed til at se, tror jeg ikke, om dette ikke næsten skulde være fset ved en Felttagelse; thi da den høitærede Minister foreslog, at sætte nogle af Hærens Befalingsmænd ind i dette Lovforslag og igjennem dette, hvad der var meget naturligt, ogsaa at forbedre Premierlieutenanternes Stilling, saa blev det strøget. Man vilde kun forbedre de lavere lønede Underklassers Raar, men de øvriges vilde man ikke forbedre, i alt Fald ikke gjennem denne Lov; senere har man jo gjennem Finantsloven bevilget de fornødne Penge til Lieutenanternes Lønningsforbedring. Men dersom Loven ligesom i de øvrige Paragrafer saaledes ogsaa i § 3 kun havde omfattet Underklasserne, vilde der ganske vist ikke være fset nogen stor Skade. Det er endog et meget stort Spørgsmaal, om der omkring i Kjøbstadkommunerne svares af Underklasserne 2 pCt. af deres Tjenesteindtægter, thi Procenten af Skatteindtægten er ganske vist stegen i mange Kjøbstæder til henimod 5 pCt. — jeg huffer ikke i Dieblitet, om der er nogen Kommune, hvor den gaar over 5 pCt., men den er i alt Fald stegen til omtrent 5 pCt., men Skatteindtægten er, navnlig saafnart man kommer ind paa de smaa Lønninger, ganske forskjellig fra den virkelige Indtægt. I flere Byer, hvis Statteligning jeg nøie kender, gjør man netop med Hensyn til de smaa Indtægter et særdeles stort Afdrag, inden man kommer til Skatteindtægten; man tager Hensyn til Antallet af Børn, til Husstanden, til Gjæld, kort sagt, til mange Ting, og i en By, som jeg meget nøie kender, beregnes Skatteindtægten af en Indtægt paa 400 Rd. aldrig høiere end til 150 Rd., ja, den kan under visse Forhold gaa ned til 100 Rd.

eller endog til 50 Rd. Det forekommer mig altsaa, at man, naar man vilde behandle denne Sag om Kommunernes Statteligning under denne Lønningslov og paalægge Kommunerne at udrede en Del af den Løn, som Statskassen burde udrede, maatte tage Hensyn til, hvorvidt der virkelig var Trang til ligeoverfor Underklasserne at gjøre Indgreb i Kommunernes Bestatningsret.

Det er blevet anført af den høitagtede Minister under denne Sags Behandling i det andet Thing, at det var en Forudsætning, hvorfra man var gaaet ud i Hærløven, at de kommunale Afgifter, som vilde blive paalagte Vedkommende, ikke kunde blive mere end 2 pCt. af deres Indtægt, at en tidligere Krigsminister ved at undersøge Sagen var kommen til den Erkjendelse, at den kommunale Afgift ikke vilde blive høiere end 2 pCt. Jeg veed ikke bestemt, hvorvidt denne Forudsætning er bristet eller ikke ligeoverfor Underklasserne, men jeg veed naturligvis, at dette er Tilfældet ligeoverfor de bedre Bagerede i Hæren. Er det da nu Kommunerne eller Staten, som bør bøde for, at den Erkjendelse, hvortil Krigsministeren var kommen, og som han har erhvervet sig ved uindhentede Oplysninger, ikke har været rigtig. Mig forekommer det ganske naturligt, at, have Oplysningerne i denne Henseende ikke været tilstrækkelige, saa er det Noget, der ikke kan vedkomme Kommunerne, men Noget, der maa være Statskassens Sag, og derfor kan jeg ikke se, at denne Grund kan være afgjørende for at indfatte den Bestemmelse, hvorom der her handles i Lovforslaget. Det er dernæst sagt — jeg betragter det som en Slags Undskyldning for, at man nu vil faste denne ganske nye Byrde over paa Kommunerne — at Kjøbstæderne ikke ville have videre Dridt deraf, idet de faa overordentlig gjerne ville have Garnisoner; de ansøge og bede Krigsministeriet om at faae en saadan, og altsaa kunde man godt vente, at de med en vis Fornøielse ogsaa vilde udrede dette Beløb tilligemed det meget større, de maa udrede i Anledning af den Glæde at have Garnison. Jeg veed meget vel, at det forholder sig saaledes, at der virkelig fra flere Kjøbstæders Side er søgt om at faae Garnison, og at det af en hel Del smaa næringsdrivende Borgere anses for at være et særdeles Gode for en Kommune at have en Garnison. Derom kunne nu Meningerne være meget forskellige, men een Ting er bestemt, og det er, at Kommunens Udgifter foreges i en ganske overordentlig Grad ved at have Garnison, og om disse Udgifter atter blive erstattede derved, at det, der forbruges af de Militære, fordeles omkring til de næringsdrivende Borgere, er meget tvivlsomt. Jeg skal i Øvrigt ikke komme ind paa det Spørgsmaal, hvorvidt det er en Fordel eller ikke at have Garnison. Det ligger jo noget fjernere, og jeg har blot villet nævne det, fordi det er blevet benyttet som Argument for den omhandlede Bestemmelse. Jeg anser det altsaa for baade